

[DOSYĆUCZYNNY *ai*

o *jasne* (*tak w dosyć*).

N pl subst dosyćuczynn(e).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Czyniący zadość:

Wyrażenie: »dosyćuczynna sprawa«: Ípolne íą między námi dofyc vczynne ípráwy álbo urzędy. Wízákże nie íeft do końca to rzeczą pewną y prawdziwą/ íelli ná wízycłtki pózytki ktore z tego Dofyc vczynienia bierzemy/ pátrząc będziemy. Bo dofyc vczynne ípráwy/ íą nieiákie vzdrowienia i lekárstwá/ ktore pokutuiácemu człówiekowi ku złych namiętności vzdrowieniu dáne bywáią *KuczKat 225 (Linde s.v. dosyć)*.

WG